

જયંત તલકશી એન્ડ સન્સ એમ્પાયર બી. ડી. એમ હો નં બી રા ૩ મુંબઈ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક

૨૧૫૨૬ કિમત ૧૦૩.૬

ગ્રંથનામ

આદિત્યનાથ અને અન્ય

વર્ગાંક

૬-૩

શિશુ સાહિત્યમાળા પુષ્પ ૧૨ મું

આ લા ખા ચ ર

અને

ખીજ વાતો.

લેખક,
મેઘીબહેન.

પ્રકાશક :

જેયંદ તલકશી એન્ડ સન્સ,
એમ્પાયર બીલ્ડીંગ, હોર્નબી રોડ,
મુંબઈ.

કિંમત ૦-૩-૬.

[સર્વ હક્ક સ્વાધીન.]

ગુજરાતી-ઈંગ્લીશ-સંગ્રહ
શિશુ સાહિત્યમાળા.

સંપાદક:

વજુભાઈ દવે,
એલિસબ્રિજ, અમદાવાદ.

મુદ્રક,

મનુભાઈ અમૃતલાલ શેઠ,
સ્વાધીન મુદ્રણાલય, રાણપુર.

આલા-ખાચર

આલા ખાચર રાજ હતા. આલા ખાચર દેવ જેવા હતા. ન્યાય તો એનો જ. આલા ખાચરના રાજ્યમાં કોઈ બન્ધ બારણે ન સૂવે. આલા ખાચરના રાજ્યમાં કોઈ અધડકે ન સૂવે. આલા ખાચર જેવો રાજા! એના રાજ્યમાં ખીક કોની?

આલા ખાચરમાં ખરી રાજવટે હતી ને દેવવટેય હતી. દુશ્મનોના દેન નહિ કે એના રાજ્યમાં રંજડ કરે.

એકવાર આલા ખાચરના દરબારમાં ફરિયાદ આવી કે એક ખેડૂતનું દંતાણું કોક ચોરી ગયું છે. આલા ખાચરનો ક્રોધ કયાંઈ માય નહિ. “હું, શું મારા રાજ્યમાંથી દંતાણું ચોરાય? ચોર પકડાય તો જનથી મારી નાખું.”

તપાસ કરતાં ચોર પકડાયો અને તે આલા ખાચરના મામા જ હતો. બધાને વિચાર થઈ પડ્યો કે એના મામાને કાંઈ થોડીક સબ્બ કરે ! હવે ન્યાય નહિ મળે. પણ આલા ખાચરને તો ન્યાય કરવો હતો. એના મામાયે જ દંતાળું ચોર્યું એટલે તો એ વધારે કડક થયા, અને એ દંતાળાથી જ મામાને મારી નાખ્યા. ત્યારથી તો એના રાજ્યમાં કોઈના દેન નહિ કે રાત્રી પાઈ ચોરાય !

એક વાર આલાખાચર દેવપૂજ કરવા બેઠેલા, અને એકાએક રાજમહેલ સળગ્યો. બધાં દોડ્યાં ને કૂદે, “બાપુ, ઊઠો, ઊઠો, રાજમહેલમાં આગ લાગી છે. તમે બહાર નીકળી જાઓ.” પણ બાપુ કહે, “ના, હું તો પૂજમાં બેઠો છું. હવે મારાથી ઊઠાય જ નહિ.” રાજમહેલ સળગે છે. આલા ખાચર અંદર બેઠા છે, પણ પ્રભુને કરવું છે ને તે દેવ પૂજના ઓરડાને ઊની આંચે ન આવી.

વળી એક વાર આલાખાચર દેવપૂજમાં બેઠેલા, મોટો જાજરમાન સાપ નીકળ્યો, ને બધાયે એમને

ઊઠી જવા વિનવ્યા. પણ એ કાંઈ ઊઠે ? એ તો અડગ બેસી જ રહ્યા. સાપ એમના ગોઠણ ઉપરથી ચાલ્યો ગયો. એમને કાંઈ ન થયું. ત્યારથી તો એ દેવજ મનાવા લાગ્યા અને એના નામની માનતાઓ પણ માણસો કરવા લાગ્યા.

એકવાર આલા ખાચર ઘોડે સવાર થઈ ફરવા નીકળ્યા. એક ખેતરમાં ઘોડાપૂર મોલ ઊભો હતો; આલા ખાચરે ઊભા મોલમાં ઘોડો નાખ્યો. પણ ત્યાં તો ખેતરની માલીક બાઈએ એમને જોયા ને માંડી ગાળ્યુની ત્રમઝટ વરસાવવા, “કાણે ઈ ઊભા મોલમાં ઘોડો નાખ્યો ? આ મોલનો કચરધાણ વળી જાય છે. ભાળતો નથી ! આંધળો છો ?” આલા ખાચર ગાળો સાંભળે છે ને હસે છે. બાઈની પાસે જઈને કહે, “બાઈ, ગાળો શું કામ દે છે ? તારું થાય તે નુકસાન લેજે.”

બાઈ—“જો આવ્યો છે બિચારો નુકસાનનો આપવાવાળો. મારા મોલમાં ઘોડો નાખ્યો જ શું કામ ? આ કાંઈ પોપાબાઈનું રાજ નથી,

આ રાજ તો છે ખાચર આલાનું. ખરી હોઉં તો તને ત્યાં ભેખડાવું ત્યારે ખરી. ઘણી ખમ્મા આલા ખાચરને, ઘણી ખમ્મા ચાલી મેડીયુંવાળાને (રાજ મહેલ તરફ આંગળી ચીંધી) કે એના રાજ્યમાં અમે સખે રોટલો ખાઈએ છીએ. તારા જેવા તો છપ્પનસેં આવ્યા ને છપ્પનસેં ગયા. ખાઈ તો ઘોડેસવાર આલા ખાચરને ગાળ્યું દેતી જય ને રાજ મહેલના આલા ખાચરને વેણે વેણે ખમ્મા કહેતી જય.

આલો ખાચર—“પણ ખાઈ તું ઈ મેડીવાળાને આળખે છે?”

ખાઈ—“આળખીએ નહિ એટલે કાંઈ કૃરિયાદ ન સાંભળે? એ તો રાજ માણસ કહેવાય. એને અમે ક્યાંથી આળખીએ?”

ખાઈના ભાવથી આલા ખાચર મનમાં ખુશી થઈ ગયા. ખાઈ બડબડતી રહી ને આલા ખાચર ઘેર આવ્યા.

ખીજે દિવસે દરબાર ભરાયો. આલા ખાચરે હજૂરિયાને કહ્યું કે “ફલાણા ખેતરની માલીક ખાઈને યોલાવી લાવો.”

સિપાઈ બોલાવવા ગયો. બાઈને તો આલા ખાચરનું તેડું છે એમ સાંભળી ફાળ પડી. આલા ખાચર બોલાવે ત્યારે કાંતો ન્યાલ કરી દે, ને કાંતો મોત ઊભું થાય. બાઈ તો થરથર ધ્રૂજતી દરબારમાં આવી. વચ્ચેવચ્ચ ગાદી તકિયા ઉપર બેઠેલા માણસને એણે તરત જ ઓળખ્યો. એ જ કાલનો ઘોડે-સવાર જેને પોતે ગાળો દીધી હતી. એ જ રાજા હતો.

બાઈને તો થયું કે હવે આવી બન્યું. આલા ખાચરને જ ગાળો દીધી. હવે એ કાંઈ જીવતી જવા દે ?

બાઈ તો થરથર ધ્રૂજતી, આલાખાચર પાસે જઈને ચોધાર આંસુ વરસાવતી બોલો પાથરતી બોલી, “બાપુ, મેં કાંઈ તમને ઓળખ્યા નહતા. એકવાર માફ કરો. મોલ ભાંગ્યો તો ભલે ભાંગ્યો. તમારો જ હતો ને?”

આલા ખાચર—“બાઈ, તું રો મા. તેં ગાળો દીધી તેમાં તારો વાંક નથી. તેં કાંઈ મને ઓળખ્યો ન હતો. તારું નુકસાન કર્યું તે તું ગાળ્યું દેજ ને. હું તો તારા ઉપર ખુશી થઈ ગયો છું. મેડીવાળાને તું ખમ્મા ખમ્મા કરતી હતી ને મેડીવાળો હું જ છું. એલા, ક્યાં ગયો બજનચી ?

આ બાઈને એક હજાર રૂપિયા આપો ને આજથી એની જેટલી જમીન હોય તેના કર વેરા માફ કરો.”

એકવાર દરબારી રસોડે કોઈ ગરીબ મહેમાન આવ્યો. જમતા વખતે અથાણું માગ્યું. રસોયો કહે, “એવા સવાદિયાં હોઈએ તો અથાણું ગાંઠે બાંધીને નીકળીએ ને ?

આલાખાચરને ખબર પડી. તે કહે, “મારા મહેમાનનું આવું અપમાન ! હું કોઈને ત્યાં મહેમાન થાઉં છું ત્યારે અથાણું સાથે બાંધી નથી જતો. બસ મારે એ રસોયો જ ન બ્રેઈએ.”

આલાખાચર બે ચાર દિવસે રસોડે જાય ને રોટલા નાના કરે ને શરમાળ મહેમાન હોય તો ભૂખ્યો રહે. અધવાલીનો એક એક રોટલો ન ભાળે તો રસોયાને તરત રજા મળે.

આલાખાચર વિનોદી પણ હતા. એકવાર તે હજમત કરાવતા હતા. હજમની ગફલતથી જરા સંજયો વાગી ગયો.

આલાખાચર—“બાપુ, મારાથી તરવારના ઝડકા સહન થાય પણ આ તારો સંજયાનો માર સહન ન થાય.”

કમરી....બાઈ.

“એલી કમરી ! ભાગજે.”

સત્તર અઢાર વર્ષની કમરી, ભેંશને દોહવાની તૈયારી કરે છે, ત્યાં જ એની માએ પડકારો કર્યો.

“પણ છે શું ? અહીં ભેંશ ભડકશે. રાડયું પાડ છ તે.”

“અરે શું છે શું ? જો, મોટો જજરમાન પાણીના રેલા જેમ ત્યાં ઢાળિયામાં હાલ્યો આવે છે.

“તો આવવા દોને ? ઊઠી જઈ તો ભેંશે માંડ પારસો મેલ્યો છે તે દૂધ ચોરી જાય ને ?”

“અરે ? પણ દૂધને ક્યાં રોવે છે ? આ મોટો જીવ જરાક અડક્યો કે તાળવું ફાટી જશે.”

“આવવા દો.”

કમરી ભેંશના આંચળ દોહતી જાય છે ને જોતી જાય છે, અને જોતી જાય છે કે સાપ કેટલેક આવે છે.

મોટો જખરો સાડા ત્રણ હાથનો કાળોડીખાંગ જોવો એરૂ, પાણીના રેલાની જેમ હાલ્યો આવે છે. કમરી જોઈ રહી છે.

પાસે આવતાં જ કમરીએ સાપના માથા ઉપર જોડા પહેરેલો પગ જોરથી દાખી દીધો, ને નિરાંતે અધમણુ દૂધ દોહી કાઢ્યું.

ત્યાં તો સાપ મરી ગયો. બધાં તો કમરીની હિંમત જોઈ જ રહ્યાં. જોઈને અજબ થયાં.

ગામના રાજાને ખબર પડી. રાજા કહે કે ખસ, પરણું તો કમરીને જ પરણું. કમરી રાણી થઈ, અને ખાધું, પીધું, અને રાજ્ય કર્યું.

પાદખો ભાભો

એક હતો બાદશાહ. બાદશાહ એક વાર શિકાર કરવા ગયો. શિકાર કરતાં કરતાં ઘણે દૂર નીકળી ગયો. ખરા બપોર થઈ ગયા, તોય ક્યાંઈ શિકાર હાથ આવ્યો નહિ.

બાદશાહ તો ચાલ્યો જાય છે. ચાલતાં ચાલતાં એક નાનું ગામડું આવ્યું. ગામને પાદર એક વાડી હતી. વાડીમાં કેસ ચાલતો હતો. બાદશાહ વાડીમાં ગયો. ભૂખ કકડીને લાગી હતી અને દિલ્હી તો ક્યાંઈ દૂર રહી ગયું !

વાડીના પટેલ કેસ છોડી ભાત ખાવા બેસતા હતા. તેણે બાદશાહને જોયો અને સારાં લૂગડાં પહેરેલાં બેઠેલો કેસ સાડું માણસ છે એમ માની ખાટલો ઢાળી આપ્યો. ખાટલા ઉપર ગોદડું પાથર્યું. બાદશાહ ત્યાં બેઠા.

બાદશાહ કહે, “પટેલ, કાંઈ ખાવાનું હોય તો આપો. ભૂખ ખડું લાગી છે.”

પટેલ કહે, હં અં...ને ખાપુ ! હમણાં જ ભાત આવ્યું છે. રોટલો અને ડુંગળીના દડા. ખીન્નું તો અમારા ભાતમાં શું હોય ? અમે તો ગરીબ માણસ કહેવાઈએ. એમ કહી પટેલે બાદશાહને રોટલા ને ડુંગળી આપ્યાં.

બાદશાહને તો ખૂબ ભૂખ લાગેલી એટલે માંડયું આરોગવા. રોટલો ને ડુંગળી એવાં તો મીઠાં લાગ્યાં, કે ન પૂછો વાત. આવી મીઠાશથી કોઈવાર મહેલમાં ય નહોતા જમ્યા !

પટેલ તો અછા અછા વાનાં કરે છે. તેનું ભણું ભોળું મન અને મહેમાની જોઈ, બાદશાહ રાજ રાજ થઈ ગયા.

વાડીની શીતળ છાંયામાં, બે ઘડી વિસામો લઈ, બાદશાહ જવા તૈયાર થયા. જતી વખતે પટેલને કહે: “પટેલ ! હું દિલ્હીમાં રહું છું. તમે એકવાર દિલ્હીમાં આવજો, જોવા જેવું છે.”

પટેલ કહે : “ અરે બાપુ, દિલ્હી જોવાનું તો ઘણું મન થાય છે. પણ એ મોટું શહેર, ત્યાં અમારા જોવાનો કોઈ ભાવ ન પૂછે ! જઈને રહીએ ક્યાં ? એ વિચાર આવે એટલે નો આવીએ. આ તમે કહે છે તો વળી કોઈવિર આવશું. પણ દિલ્હીમાં તમે ક્યાં રહે છે ? ”

બાદશાહ કહે : “ હ્યો. આ એક ચખરખી લખી આપું છું. એ જેને દેખાડશો તે માફ ધર બતાવશે.”

“તમાફ નામ શું ? ”

“બાદશાહ.”

બિચારા પટેલને બાદશાહ બોલતાં આવડે નહિ. એટલે બાદશાહને બદલે પાદખા ઠરાવ્યું. બાદશાહ મોટી ઉમ્મરના હતા. એને કાંઈ એકલા પાદખા (બાદશાહ) કહેવાય ? એટલે પટેલે તો બાદશાહનું નામ પાદખા ભાભા રાખ્યું.

બાદશાહ ગયા. પટેલે બાદશાહની ચિઠ્ઠી સાચવીને રાખી મૂકી.

ત્યારપછી ઘણા દિવસો વીતી ગયા.

એકવાર પટેલ અને તેના બેચાર ભાઈબંધો બેઠા હતા. વાતોના ગપ્પા સપ્પા મારતા હતા. ત્યાં એકે કહ્યું : “એલા, હાલોને દલ્લી જેવા જઈ. કે છે કે જેવા જેવું છે.”

બીજે કહે, “આપણી ક્યાં ના છે ? પણ ત્યાં જઈને ઊતરશું કેને ઘરે ? શે’રનાં માણસ તો આપણો ભાવે ન પૂછે. ન્યાં કાંઈ ગામડું નથી.”

પટેલ કહે; “જવું હોય તો હાલોને હું ચે આવું. મારો એક એળખીતો દલ્લીમાં રેછ. બહુ તાણુ કરી ગયો છે ને વળી એક ચબરખી પણ લખી આપી છે. એને ઘેર જઈને રેશું.”

બધા નકકી કરીને દિલ્હી તરફ ચાલ્યા. બે ત્રણ દિવસે દિલ્હી પહોંચ્યા. દરવાજામાં પેસતાં જ પટેલે દરવાજાને પૂછ્યું : “એલા ભાઈ, અહીં એક પાદખો ભાભો રેછ ને ?”

દરવાજા કહે; “આ કાંઈ ગામડું નથી. આ તો દિલ્હી છે દિલ્હી. દિલ્હી શહેરમાં એમ કોઈના

પેતો ન લાગે. પાદખા ભાભાનું નામ અમે તો કોઈએ સાંભળ્યું નથી.”

પટેલ કહે : “આ રહી એની ચિહ્ની. એણે તો કીધું છે કે જેને આ ચિહ્ની દેખાડશે એ માફ ધર દેખાડશે.”

દરવાને ચિહ્ની હાથમાં લીધી. વાંચે ત્યાં તો બાદશાહનું નામ !

દરવાન વિચારમાં પડી ગયો. એને થયું કે આ ગામડિયા રોંચા પાસે બાદશાહની ચિહ્ની ક્યાંથી ?

દરવાન કહે : “પટેલ, આ તો ખુદ બાદશાહની ચિહ્ની છે, આ તો દિલ્હીનો ઘણી. ચાલો તમને મૂકવા આવું.”

પટેલ તો ખુશી ખુશી થઈ ગયા, ને પોતાના સાથીઓને લઈને બાદશાહના મહેલ પાસે આવ્યા.

મહેલના દરવાજા પાસે આવી દરવાને બીજા દરવાનને ભલામણ કરી કહ્યું : “આ પટેલિયાને બાદશાહની પાસે લઈ જાઓ, એમની પાસે બાદશાહની ચિહ્ની છે.”

સૌ આગળ ચાલ્યા જાય છે. પટેલ બાદશાહનો મહેલ જોઈ વિચારમાં પડ્યા, “માણો ! પાદખો ભાભો તો બહુ પૈસાવાળો લાગે છે ને શું ! આ એના ઘર તો જુઓ ! જાંચે જોઈએ ત્યાં માથેથી પાઘડીયે પડી જાય છે !”

પટેલે દરવાજાને કહ્યું : “આ બધું પાદખા ભાભાનું છે ?”

દરવાજા કહે : “એલા, પાદખા ભાભા પાદખા ભાભા શું કરો છો ? સાંભળશે તો ફાંસીએ ચડાવશે. એ તો આપણો રાજા છે.”

પટેલ કહે : “હું, આપણો રાજા ! એણે તો કીધું તું કે માઈ નામ પાદખો પણ એકલું પાદખો કહીએ એ કાંઈ સાઈ લાગે ? એના કરતાં પાદખો ભાભો તો જરા સાઈ લાગે. પણ ઈ આપણો રાજા હશે એની તો અમને ખબર જ નાંઈ !”

કચેરીના દરવાજા પાસે જઈ દરવાજા હજૂરીને કહ્યું : “બાદશાહ સલામતને ખબર આપો કે પટેલિયા આપને મળવા આવ્યા છે. એમની પાસે આપની ચિકી પણ છે”

હજીરીએ બાદશાહને ખબર આપ્યા. બાદશાહ કહે : “આવવા દો.”

કચેરી ભરાઈને બેઠી છે. બાદશાહ સિંહાસન પર બેઠા છે. ત્યાં પટેલિયા આવ્યા. બાદશાહને જ્ઞેતાવેંત પટેલ બોલી કહ્યા : “આલ્યા સામે બેઠા છે ઈજ તે પાદખા ભાભા !”

સિપાઈએ આંખ તાણી. પણ ત્યાં કોણ સમજે ? બધી કચેરી હેબતાઈ ગઈ.

પટેલ તો દોડ્યા ને “પાદખા ભાભા, રામ રામ, પાદખા ભાભા, રામ રામ,” કહેતા સિંહાસન પાસે પહોંચ્યા.

બાદશાહ એની મહેમાની હજી ભૂલ્યા નહોતા. રોટલા અને ડુંગળીનો સ્વાદ હજી એની દાઢમાં હતો. ગામડિયાની સરળતા એ જાણુતા હતા.

બાદશાહ કચેરીમાં જાહેર કર્યું : “એ તો મારા ભાઈબંધ છે.”

પટેલને કહે : “આહો પટેલ ! કાંઈ ઝાઝે દિવસે મને સંભાર્યો ? આજ તો યાકયા પાકયા હશે તે આરામ લ્યો. પછી નિરાંતે મળશું.”

બાદશાહે નોકરને બોલાવી હુકમ આપ્યો :
 “ એક મહેલમાં આમને ઉતારો આપો. ”

નોકર પટેલને લઈ ગયો. એક સાતમાળના મહેલમાં એમને ઉતારો આપ્યો. પણ પટેલે તો ચોખ્ખી ફૂલ ના પાડી : “ એ ઉપરા ઉપર ઘર ચડાવ્યા છે ત્યાં અમે નહિ ઊતરીએ. ઘર પડે તો મરી જ જઈએ કે બીજી વાત ? ”

નોકર કહે : “ અરે બાપુ, એ તે કાંઈ એમ પડતાં હશે ? એ તો ચણેલાં છે ચણેલાં. બાદશાહ પોતે રહે છે કે નહિ ? ”

પટેલ કહે, “ ના એ ભલે રહેતા : પણ અમે તો ઉપર ચડીએ એટલી જ વાર. કડડડ ભૂસ કરતાં બધાં હેઠે પડે ને અમે બધા દબાઈ જઈએ. આ અમે નજરે ભેધએ છીએને કે એક ઉપર બીજું ને બીજા ઉપર ત્રીજું એમ સાત આઠ ચડાવ્યાં છે. એમ તે ક્યાંઈ રહેતાં હશે ? ”

નોકરે પટેલને ઘણાં સમજાવ્યા પણ એ શેના સમજે ? એ તો એકના બે ન થયા.

આખરે કંટાળીને નોકરે બાદશાહ પાસે આવી બધી વાત કરી. બાદશાહ પટેલના ભોળપણથી હસ્યા, ને એક ભોંય તળિયે સારા દીવાનખાનામાં ઉતારો આપવા કહ્યું. તરત જ નોકર ગયો ને એક સારા દીવાનખાનામાં પટેલને ઉતારો આપ્યો.

દીવાનખાનામાં ચારે બાજુ મખમલના ગાદી તક્રિયા બિછાવેલા હતા. હાંડીઓ અને ઝુંબર લટકી રહ્યાં હતાં. દીવાઓની રોશનીથી ઝળહળ ઝળહળ થઈ રહ્યું હતું. ભોંયતળિયે કિનખાખ લપેટાની શેતરંજીઓ પાથરેલી હતી; ચારે બાજુ નરમ નરમ ક્રાંચ ને પલંગ બિછાવેલા હતા.

આ બધું જોઈને, પટેલ અને એના સાથીઓ તો આભા જ બની ગયા.

કિનખાખ લપેટાની શેતરંજી ઉપર પગ મૂકતા એનો જીવ ન ચાલ્યો. “આવી રૂપાળી શેતરંજી બગરે?” એવો વિચાર કરી એને ઉપાડીને ખૂણામાં નાખી.

પછી ક્રાંચ ઉપર જઈને બેઠા. પણ આ શું ? જાણે અરધાં અંદર ખૂંતી ગયા !

પટેલ કહે, “એલા, આમાં તે કેમ બેસાય ? આમાં તો ગદગદિયાં થાય છે; અને અંદર અરધાં ખૂંતી જઈએ એટલાં તો પોચાં છે.”

બધાએ વારા ફરતી બેસી બેયું. પણ ધૂળના ઢેફામાં રખડનારને એ કેમ ગમે ? એ તો બેઠા જઈને એક ખૂણામાં.

પટેલ કહે; “આ વળી બધું ઝગમગ શું ? આંખો તો ઊઘડતી નથી.”

પટેલ તો જે ડાંગ લઈને ઊઠ્યા ને તે બધાં હાંડી ઝુંમરનો કચ્ચરઘાણુ વાળી નાખ્યો; ફક્ત એક દીવો રાખ્યો.

સૂવાને માટે છત્રી પલંગો હતા; પણ આ ભાઈ શા'બ ને એમાં કેમ ફાવે ? એ તો કહે: “અમે અમારે બહાર ખેતરમાં પડ્યા રહેશું. અમારે ધૂળનાં ઢેફાં સારાં.”

બીજે દિવસે બાદશાહે એમની મહંમાનગતિ કરી. દૂધપાક પૂરીનું જમણુ કરાવી તેને ઉતારે મોકલાવ્યું. પટેલિયા એ દૂધપાક પૂરી તો જન્મ ધરીને

જેયેલાં જ નહિ. બધા અંદર અંદર વાતુ કરવા લાગ્યા. “માળું ! આ તે શું હશે ? ટીકડી જેવડી રોટલી અને હળદર વિનાની કઢી ! આમાં તે શું આવું હતું ?”

પટેલ કહે : “આ તો ભારે થઈ. ઉતારો આપ્યો તો સવા બેસવાનું ન મળે. જ્યાં બેસીએ ત્યાં અરધાં ખૂંતી જઈએ. ખાવાનું મોકલ્યું તો ટીકડી જેવડી રોટલી ને હળદર વિનાની કઢી ! આવું તે હોય ? મારી વાડીએ આવ્યા ત્યારે મેં તો આ...ને મજાના ગાડાના પૈ જેવડા બે રોટલા અને ડુંગળી આપ્યાં’તાં. આના કરતાં તો ખજૂર ને દાળિયા મોકલ્યા હોત તો પંટ ભરીને ખાત તો ખરા !”

નોકરે જઈને બાદશાહને વાત કરી.

બાદશાહ કહે : “ જાઓ, એમને એક દાળિયાની ગૂણુ અને બેત્રણ ખજૂરનાં વાઢિયાં મોકલી દો. ”

તરત જ માણસો દોડ્યા, ને ખજૂરનાં વાઢિયાં ને દાળિયાની ગૂણુ લાવીને પટેલ આગળ હાજર કર્યાં.

પટેલ કહે; “એલા પાદપો ભાભો-સારો પૂતો ખરો હો ! એકહારે દાળિયાની ગૂણ અને ખજરનાં ત્રણ ચાર વાઢિયાં મોકલી દીધાં.”

બીજે દિવસે બાદશાહે કચેરી ભરી, ને તેમાં પટેલિયાના માનમાં તાયફાનો જલસો રાખ્યો. નાચ ગાન શરૂ થયાં.

પટેલ તો કાંઈ સમજે જ નહિ. એ તો મનમાં વિચાર જ કર્યા કરે કે “માણું ! આ શું ? આ ક્યારની આમ શું કામ કરતી હશે ? જોડ વળગ્યું લાગે છે. લાવને એક કોશનો ડામ દઈએ એટલે છાનીમાની ખેતી જશે !”

એક જણ ઊઠ્યો. ક્યાંકથી કોશ ધગાવી ને લઈ આવ્યો ને કહે—“લે રાંડ, ક્યારની ધૂણુછ તે પાંશરી કરી દઉં ! આ આપણા રાજનું ય નથી માનતી ? છો કોણ ? “એમ કહી જ્યાં ડામ દેવા જાય છે ત્યાં તો “હં હં...” કરતા બાદશાહ ઊઠ્યા ને હાથ પકડી રાખ્યો.

બાદશાહ કહે : “અરે પટેલ ! આ શું કરો છો ?”

પટેલ કહે : “શા'બ જીએને. એને જોડ વળગ્યું ઘાગે છે. ક્યારની ધૂણે છે ને તમારું ય માનતી નથી. હમણાં જોડ કાઢી નાખું છું.”

બાદશાહ હસી પડ્યા ને નાચ મુજરો બંધ કરાવ્યો.

બે ચાર દિવસ થયા. બાદશાહે પટેલને આખું દિલ્હી બતાવ્યું. પછી પટેલે જવાની રજા માગી.

બાદશાહ કહે : “પટેલ, રહોને. એવડી શી ઉતાવળ છે. ત્યાં કોણ વારેઘડીએ આવવા બેઠું છે ?”

પટેલ કહે : “રહીએ તો ખરા, પણ અમને અહીં ફાવતું નથી. તમે તો ઘણાં વાનાં કરો છો.”

બાદશાહ કહે : “ઠીક, ત્યારે કાલે જાએ. કાલે સવારે કચેરીમાં આવજો. ત્યાં તમને રજા આપીશું.”

બીજે દિવસે કચેરી ભરાઈ. પટેલો કચેરીમાં આવીને બેઠા.

બાદશાહે પટેલ અને તેની સાથે આવેલા કણુખીએનો વેરો વિઘાટી માફ કર્યાં.

પટેલિયાના આનંદનો પાર ન રહ્યો. આંખમાંથી હરખનાં આંસુ પડવા લાગ્યાં.

પટેલ તો બાદશાહના પગ પાસે આંખો ટી પડ્યા. બાદશાહ આ ભલા ભોળા માણસની ભલાઈ જોઈ બહુ પ્રસન્ન થયા.

“અન્નદાતા ! હવે અમે રજા લેશું.” પટેલે રજા માગી.

બાદશાહે જતી વખતે આપવું ઘટ્યું તે આપ્યું ને વિદાય કર્યાં.

પટેલ ઘેર ગયા. બાદશાહને તો ભૂલે જ શા ના ? એ તો દિલ્હીની ને બાદશાહની વાતો કરતાં ધરાય જ નહિ.

તકે તકે તરતર

એક હતો ભરવાડ. ભરવાડ એકવાર બકરાં
ચરાવવા ગયો.

ભરવાડ એક લાકડી કાપવા ઝાડ ઉપર ચડ્યો,
ને જે ડાળે બેઠો હતો તે જ ડાળ કાપવા માંડ્યો.

એક મહંતનું ટોળું એ માર્ગેથી જતું હતું.

મહંત કહે; “એ ભાઈ ખીજી ડાળે બેસીને કાપ,
નહિ તો પડી જઈશ.”

ભરવાડ કહે, “પડ્યો પડ્યો, છાનોમાનો
ચાલ્યો જને. આવા લંગોટા જ બહુ હાલી મળ્યા
છે. મહંતનું ખાવું ને મસીદે સૂવું. નહિ ધરાળ,
નહિ કિલાળ. કાંઈ ક્યાટ ?”

મહંત બહુ જ્ઞાની અને સમજી હતા. એક અક્ષરે બોલ્યા નહિ ને હસતા હસતા પોતાને માર્ગ ચાલી નીકળ્યા.

એક ખેતરવા ગયા ત્યાં ભરવાડ દોડતો આવ્યો ને કહે; “મહારાજ ! તમે જ પરભુ. તમે કીધું હતું એમ જ થયું. મારો અપરાધ માફ કરો ને મને તમારો ચેલો બનાવો.”

મહંત કહે; “કેમ ભાઈ શું થયું ?”

ભરવાડ કહે; “તમે કહેતા હતા એમ જ થયું. ડાળ તૂટી પડી ને હું હેઠા પડ્યો. આજથી તમે મારા ગુરુ અને હું તમારો ચેલકો. મારે બકરાં નથી ચારવાં.”

મહંતે ભરવાડને ચેલો કરી થાપ્યો.

મહંતનાં તો ગામોગામ સમૈયાં થાય છે, થાળ ધરાય છે, આગતા સ્વાગતા થાય છે ને પગ ચંપાય છે. ભરવાડના મનમાં થયું : “માણું ! આવું બધું મને થાય તો કેવું સાફ ?”

મહંત ભરવાડનો વિચાર બાળી ગયા.

મોટું એવું ગામ આવ્યું. મહંતે ભરવાડને મહંત બનાવ્યો ને પોતે ચેલા થયા અને કહ્યું : “આજથી તમે મહંત. આજથી તમારું થાપ્યું થપાય ને તમારું ઉથાપ્યું ઉથાપાય. તમારો પડયો બોલ સહુ ઊપાડે, પણ એક શરતે. ગામ આવે ત્યારે તમારે મૂંગા રહેવું. જે દિવસે ચૂકયા તે દિવસે તમે મારા મહંત નહિ અને હું તમારો ચેલો નહિ.”

ભરવાડ તો બહુ જ રાજી થયો.

ભરવાડ મહંત થયો છે. ગામેગામ સામૈયાં થાય છે. ઘેર ઘેર પધરામણી થાય છે. મહંતે મુનિવ્રત લીધાં છે, બોલતાં એ નથી ને ચાલતાં એ નથી. મૂંગા મૂંગા બેસી જ રહે છે.

બોલવાનું તો ઘણું મન થાય પણ મહંતે બોલવાની ના પાડેલી એટલે ભાઈશા'બ શું કરે ? પરાણે બોલવું દાબી રાખે.

મહંતની પધરામણી રાજના દરબારમાં થઈ. આખો દરબાર હકડેઠઠ નમ્યો છે; પડિતો વાદવિવાદ કરી રહ્યા છે. મહંત પણ મોઢામાં પરાણે પરાણે

જીભ ધાલી બેઠા છે. બેઠા બેઠા મૂઢની જેમ સાંભળે છે. એમાં છોટેથી બકરાં દેખ્યાં. બકરાં દેખ્યાં ને વાત હાથથી ગઈ! ઘણું દિવસે બેયાં ખરાં ને! પોતાનાં બકરાં અને નેસ સાંભર્યો. એનાથી બોલી જવાયું “તક તક તક તર રર”

આખી સભા ખડ ખડ હસી પડી.

મહંત ચેલા મનમાં કહે, “માળે ભારે કરી! મહંત કરીને બેસાર્યો પણ જાત ઉપર જઈને ઊભો રહ્યો. પણ હવે એનું માન રાખવું બેધર્શિ. એના બોલવાનો સવળો અર્થ કરવો પડશે.”

ચેલાને વેશે મહંત ઊભા થયા ને કહ્યું : “અમારા ગુરુનું કહેવું બહુ ગૂઢ છે. એ વિના એ બોલતા જ નથી. એના બોલવાનો અર્થ ઊંડો છે. એમાં હસવા જેવું કાંઈ જ નથી.”

જુઓ, પહેલાં ‘તક’ બોલ્યા એટલે ભગવાને બાળપણમાં તમને ભજવાની તક આપી પણ એ ગુમાવી. બીજી તક જીવવાનીમાં આપી એ પણ ગુમાવી. ત્રીજી તક ઘડપણમાં આપી અને એય ગુમાવો તો પછી આ શરીર ‘તરરર’ કરતું ઊડી

જવાનુ, નાશ પામવાનું, જ્યાંથી આવ્યું ત્યાં
ચાલ્યું જવાનું ને ચોરાશી લાખનો ફેરો ફરવાનો.”

આખી સભા આવી ગૂઢ વાણી વદનારા મહંત
અને તેને સમજવનાર ચેલાને નમી પડી.

ભરવાડ મહંતજી બધું મનમાં સમજી રહ્યા.
માંહેનો ભેદ તો મહાદેવજી જાણે ! મહંતજી અને
ચેલો બે મનમાં સમજ્યા અને ત્રીજા આપણે જાણીએ
કે ભરવાડ મહંતે “તક તક તક તરૂર રૂ...” શા
માટે કહ્યું હતું.

મહંતજી ચેલા હતા તો ભરવાડ મહંતનું
માન રહ્યું.

ભલો અને ભૂંડો.

એક હતો ભલો અને એક હતો ભૂંડો. બંનેમાં નામ પ્રમાણે ગુણ. ભલો ભલાઈ ન મૂકે ને ભૂંડો ભૂંડાઈ ન મૂકે. ભલાને કોઈનું ભલું કરે ત્યારે નિરાંત થાય. ભૂંડાને કોઈનું ભૂંડું કરે ત્યારે નિરાંત થાય.

એકવાર ભલો બીજે ગામ જતો હતો. રસ્તામાં ભૂંડા મળ્યો. બંને જણ વાતો કરતા કરતા આગળ ચાલ્યા.

ભલો સરસ ઘોડી ઉપર બેઠો હતો. માથે ચાળીસ હાથનો તરફાળ બાંધ્યો હતો. ભૂંડો પગ પાળો હતો ને પહેરવા પૂરાં કપડાંયે નહોતાં.

ભૂંડાને વિચાર આવ્યો. “ભલા પાસેથી ઘોડીને કપડાં લઈ લીધાં હોય તો કેવી મજા !”

બપોર થયા હતા. સૂરજ માથે તપતો હતો. ભલો એક ઝાડ હેઠે વિસામો લેવા બેઠો. ભૂંડો પણ એની સાથે બેઠો.

વાત કરતાં કરતાં ભૂંડાએ કહ્યું,

“આ તમારો તરફાળ કેવો મજબૂત છે? મારી પાસે તો કંઈ નથી.”

ભલો કહે, “લે ને ભાઈ, તારે જેતો હાથ તો તું રાખ.” એમ કહી ભલે માથેથી તરફાળ ઉતારી દીધો.

પાસે જ એક કૂવો હતો. ભલો ત્યાં પાણી પીવા ગયો. ભૂંડો પણ પાછળ ગયો. ભલાએ કૂવામાં ડોકિયું કર્યું ને પાછળથી ભૂંડાએ ધકકો માર્યો. ભલો કૂવામાં પડ્યો. ભૂંડો ભલાની ઘોડી લઈ ચાલતો થયો.

ખિચારો ભલો કૂવામાં વલખાં મારવા લાગ્યો. એના હાથમાં એક ઝાડનું મૂળિયું આવ્યું તે ઝાલીને ઊભો રહ્યો.

રાત પડી, પણ કોઈ કૂવા ઉપર આવ્યું નહિ.
બલો કૂવામાં જ રહ્યા.

કૂવા પાસે એક વડલો હતો. વડલા ઉપર જે
જન રહેતા હતા. બન્ને વાતો કરતા હતા.

એક કહે, “આ પાસેના ગામના રાજાને
ઘણાં વખતથી પતનો રોગ થયો છે પણ
મટતો નથી. ઘણા વૈદ હકીમ કર્યા.”

બીજો કહે, “આપણે તો જન રહ્યા આપ-
ણાથી થોડુંક જ દવા કરવા જવાય છે? પણ જો
કોઈ આ વડલાનાં કૂણાં કૂંપળાં અને પારેવાની
ચરકને ખૂબ ઝીણાં વાટી રાજાના શરીર ઉપર
લેપ કરે તો આઠ દિવસમાં રાજાની કાયા કંચન
જેવી થઈ જાય.”

બીજો કહે, “અને જો ને, આ કૂવાની પાળમાં
કેટલું દ્રવ્ય દાટ્યું છે? આપણે કોઈ થોડુંક જ
કામ આવે છે? પણ કોઈને ખબર નથી એટલે
એમ રહ્યું છે.”

બન્ને જન વાત કરતા હતા. બલો સાંભ-
ળતો હતો.

સવાર પડી ને કૂવા ઉપર કોઈ પાણી પીવા આવ્યું. એણે ભલાને કૂવામાંથી બહાર કાઢ્યો.

ભલાએ વડલાનાં કૂણાં કૂંપળ લીધાં અને પારેવાની ચરક લીધી. બન્ને ચીજો લઈ પાસેના ગામમાં ગયો ને પાણી શેરડે બેઠા.

પાણી શેરડે બધી બેનો જાત જાતની વાતો કરતી હતી.

એક કહે, “ અરેરે, આપણા રાજાએ તો કંઈક દવા દારૂ કર્યા, અનેક વૈદ હકીમને બોલાવ્યા પણ એનો રોગ મટ્યો નહિ.”

બીજી કહે, “ અરે રાજાએ તો એવો ઢંઢેરો ટીપાવ્યો છે કે એને સાફ કરે એને અર્ધું રાજ-પાટ આપે ને પોતાની કુંવરી પરણાવે, પણ એવો વૈદ હજી કોઈ મળ્યો નથી, કે એની કાયા કંચન જેવી કરી દે.”

ભલો બધું સાંભળતો હતો. તેણે કહ્યું; બહેન, તમારા રાજાને ગમે તેવો રોગ હશે તો ચે હું

મટાડી દઈશ. તમે રાજને ખબર આપો. મને
ખેલાવે તો હું ત્યાં જઈશ.”

એક બાઈ દોડી ને રાજમહેલમાં પહોંચી. નવા
વૈદ આવ્યાની વાત કહી ને રાજના માથુસો
વૈદને રાજમહેલમાં તેડી આવ્યા.

ભલાએ રાજને કહ્યું ; “ રાજજી, આઠ
દિવસમાં હું તમારો રોગ મટાડી દઈશ. તમારી કાયા
કંચન જેવી બની જશે.”

પછી ભલાએ વડલાનાં ફૂંપણ ને પારેવાની
ચરકને ખૂબ ઝીણાં વાટીને રાજના શરીરે લેપ કર્યા.
રાજના આખા શરીરે બળતરા થતી હતી તે મોળી
પડી ને રાજ બોલ્યો, હા.....શ, આ દવાથી મને
સાફ થઈ જશે એમ લાગે છે.

ઘણા દિવસે રાજને જરા શાંતિ થઈ ને ઊંઘ
આવી.

ભલો સાંજ ને સવાર લેપ લગાડે. આઠ દિવ-
સમાં તો રાજની કાયા કંચન જેવી થઈ ગઈ.
નખમાં ય રોગ ન રહ્યો.

રાજાએ ભલાને પોતાની કુંવરી પરણાવી ને અર્ધું રાજ આપ્યું. સસરો જમાઈ એક સિંહાસન પર બેસે ને રાજ્ય ચલાવે.

ભંડો એક વાર ફરતો ફરતો આ ગામમાં આવી ચડ્યો. તેણે રાજાની સાથે ભલાને જોયો ને ભલાને મળવા ગયો. ભલો ભલોજ હતો. પોતાને કૂવ મ નાખ્યો હતો તે ભૂલી ગયો ને ભૂંડાને આદરસત્કાર કરવા માંડ્યો. ભૂંડાને જોયો કે તરતજ ભલો તેની સામે દોડ્યો ને ભેટી પડ્યો. પોતાની પાસે બેસાર્યો.

રાજા ઊઠીને આટલું માન આપે પછી બીજા દરબારીઓ માન આપેજ ને ! એમાં શું નવાઈ ? ભલાનો સસરો પણ ભૂંડાને ખૂબ જ આદરભાવથી મળ્યો.

ભૂંડાથી આ બધું સહન ન થયું. એ તો ભૂંડો હતો. એને તો કોઈનું ભૂંડું કરે ત્યારે જ નિરાંત થાય. કોઈનું સુખ એનાથી જોવાય જ નહિ. એને થયું કે ‘આને કેમ હેરાન કરું ?’

થોડા દિવસ ભૂંડો ત્યાં રહ્યો. ભલાએ એને

પુષ્કળ દ્રવ્ય આપ્યું ને વિદાય કર્યો. સૌ ઝાંપા સુધી વળાવા ગયા. ભૂંડાએ એક દરબારીના કાનમાં કહ્યું; “તમને ખબર છે આ મને આટલું બધું શા માટે માન આપે છે ?

એને ખીક છે કે હું એની વાત કહી દઈશ એટલે મને આટલું બધું માન આપે છે. એ તો અમારા ગામનો રખેસર છે.” એમ કહી ભૂંડા ચાલી નીકળ્યો.

દરબારીએ રાજાને વાત કરી. વાત સાંભળીને રાજાને મોઢે તો મશ ઢળી ગઈ. અરર, રખેસરને પોતાની દીકરી પરણાવી ? હવે શું થાય ? રાજા તો બાલેયે નહિ ને ચાલે યે નહિ, ઉદાસ ઉદાસ રહ્યા કરે.

ભલાને લાગ્યું કે જરૂર ભૂંડાએ કાંઈક નવા જૂની કરી છે. નહિતર આમ ન હોય. જે રાજા મને ભેદને પ્રાણ પાથરતો તે હવે બોલતો જ નથી.

ભલાને લાગ્યું કે હવે અહીં રહેવામાં મજા નથી.

એણે એક દિવસ રાજાને કહ્યું; “રાજાજી, હવે હું મારે દેશ જાઉં છું.”

રાજા કહે, “ભલે, પણ મારી દીકરીને લેતા જાને.”

ભલો રાજકુંવરીને લઈને ચાલી નીકળ્યો. ચાલતાં ચાલતાં કૂવાની પાસે આવ્યો. કૂવાની પાળ ખોદાવી બધું દ્રવ્ય લઈ લીધું ને બીજે ગામ જઈ સુખથી રહ્યો.

ભૂંડો ભલાની પાસેથી નીકળ્યો ત્યારથી એજ વિચાર કરતો હતો કે ભલાને મેં કૂવામાં નાખ્યો. એટલે રાજા થયો; માટે ચાલને હું એ કૂવામાં પડું. મને એ રાજ મળશે.

ભૂંડો જઈને કૂવામાં પડ્યો ને એક ઝાડનું મૂળિયું પકડી ઊભો રહ્યો.

રાત પડીને વડલા ઉપરના જન વાત કરવા લાગ્યા.

એક કહે, “એલા, રાજાને તો સાઈ થઈ ગયું ! કાણ એવો વૈદ આવ્યો હશે ?”

બીજે કહે, “જે તો ખરો, આ કૂવાની પાળ

પણ ખોદેલી છે, આપણી વાત તો કોઈએ સાંભળી નહિ હોય ને ?”

પેલો કહે, “સાંભળી જ લાગે છે. નહિતર કૂવાની પાળ કોણ ખોદે. ચાલને કૂવામાં ભેઈએ. કોઈ છે તો નહિ ને ?”

કૂવામાં જઈને જૂએ તો ભૂંડો મૂળિયું પકડીને ઊભેલો. બન્ને જનને તો એમ જ થયું કે આ રોજ આપણી વાતો સાંભળી જતો હશે. ચાલો એને મારી નાખીએ.

જનોએ ભૂંડાને મારી નાખ્યો, ને ભલો તો પછી આનંદમાં રહ્યો.

રામદુવાઈ

એક હતો વાણિયો. તે એક વાર તેની વહુને તેડવા જતો હતો. સસરાનું ગામ આવ્યું. ગામને પાદર તેની વહુ ધૂળ ખોદવા આવેલી. સંધ્યાવેળા થઈ ગઈ હતી, ને કોઈ સૂંડલો ચડાવે એવું નહોતું. ત્યાં વાણિયો નીકળ્યો. કોઈ કોઈને ઝાળખી શક્યું નહિ.

વાણિયણ કહે : “ભાઈ! આ સૂંડલો ચડાવશો ?”

વાણિયો કહે : “હા, ખહેન ! લ્યોને ચડાવું.”

વાણિયણ કહે “ઊભા રહો. તમારા હાથ કે લૂગડું મને અડે નહિ. અડે તો તમને રામ-દુવાઈ છે.”

વાણિયો કહે : “ઠીક.”

વાણિયે સૂંડલો ચડાવ્યો. મોઢા આગળ બાઈ ને વાંસે પોતે ચાલ્યાં જાય છે. ચાલતાં ચાલતાં બન્ને એક જ ખડકી પાસે આવ્યાં. બાઈ અંદર ગઈ ને બાઈ પણ ગયો.

આખા ઘરમાં ‘જમાઈ આવ્યા, જમાઈ આવ્યા ?’ થઈ રહ્યું. બાઈ સમજી ગઈ કે મેં જેને રામદુવાઈ આપી તે તો મારો ઘણી છે ! પણ શું થાય ?

વાણિયો બે ત્રણ દિવસ રહી વહુને તેડી ઘેર ચાલ્યો. બેઉ જણાં ઘેર આવ્યાં. ઘરમાં તો અભરે ભર્યું છે, મેલ્યા માગ નથી, હાંક્યું હાલતું નથી.

બાઈ કહે : “હવે શું થશે ? મેં તો તમને મને અડવાની રામદુવાઈ આપી છે.”

વાણિયો કહે : “એમાં શું થઈ ગયું ? આપણે ભાઈબહેનને નાતે રહેશું ને ખાશું પીશું ને મજા કરીશું.”

વાણિયણને આવ્યાં પાંચ દસ વરસ વીતી

ગયાં. એકવાર તેને વિચાર થયો કે આટલો બધો પૈસો ને કોઈ ભોગવનાર નહિ એ તો ખરાબ.

આમ વિચારી બાઈએ વાણિયાને કહ્યું : “તમે મારી બહેન સાથે પરણો. નહિ તો આપણું આ બધું કોણ વાપરશે ?”

વાણિયે ના પાડી. તે કહે : “મારે નથી પરણવું.” પણ વાણિયણે એવી હઠ લીધી કે વાણિયાને હા પાડવી પડી.

વાણિયણ પિયર ગઈ ને માણું નાખ્યું : “મારું પેટ ન ઊઘડ્યું માટે તમે નાની બહેનને એના વેરે આપો.”

માબાપે મોટી દીકરીનું સુખ જોઈ નાનીને પણ આપી.

જન આવી. ધામધૂમથી લગ્ન કર્યાં. જન ઉઘલાવી ત્યારે પેલા વાણિયાના સસરાએ કહ્યું : “જુઓ શેઠ ! તમને કાંઈ કહેવું ન પડે, પણ મારી દીકરીને સાચવજે. મોટીનું સુખ જોઈને નાનીને આપી છે. જેમ મારી મોટી દીકરીને રાખ્યા છે તેમ આને ન રાખ્યા તો તમને રામદુવાઈ છે.”

વાણિયે જીભ કચરી : “થઈ રહ્યું ! એ પણ ખહેન જેવી.”

વાણિયણે સાંભળ્યું. તે કહે : “હં હં બાપા ! તમે શું બોલો છો ?”

“શું બોલો છો શું ? તને સારી રીતે રાખે અને એને દુઃખ દે તો ?”

જન ઘેર આવી. ત્રણે જણાં રહે છે, બે ખહેન ને ત્રીજો જણે ભાઈ ! વાણિયો એકેના હાથનું રાંધેલું પણ ખાતો નથી.

એક વાર કૃષ્ણ ભગવાન ને અર્જુન પૃથ્વી પર આવ્યા. ચાલતાં ચાલતાં અર્જુનને તરસ લાગી.

કૃષ્ણ ભગવાન કહે : “ તમે અહીં ઊભા રહો, હું હમણાં પાણી ભરીને આવું છું. પણ તમે અહીંથી જરા યે ખસશો નહિ.” એમ કહી કૃષ્ણ ભગવાને એક કૂંડાળું કાઢ્યું ને કહ્યું, “આ કૂંડાળા-માંથી બહાર નીકળો તો તમને રામદુવાઈ છે.”

અર્જુન કહે : “નહિ નીકળું, પણ ઝટ આવજો. તરસે મારો જીવ જાય છે.”

ભગવાન તો ચાલ્યા. એમને અર્જુનની પરીક્ષા લેવાતું મન થયું. ભગવાને માયા કરી ને અર્જુનની નજરે એક પરબ દેખાયું. ત્યાં સદાવ્રત પણ અપાતું હતું.

અર્જુનથી ન રહેવાયું. તે કહે : “લાવને જાઉં ? ત્યાં ક્યાં કૃષ્ણ ભગવાનને ખબર પડવાની હતી ?”

એણે તો પરબે જઈને પાણી પીધું ને સદાવ્રતની ધાણી ખોખામાં લીધી. પાછા ફરી કૂંડાળામાં આવી ઊભા રહ્યા ને ખાવા લાગ્યા. ત્યાં તો ભગવાન એક પડિયામાં પાણી લઈને આવ્યા.

અર્જુનને ધાણી ખાતા જોઈ ભગવાન કહે : “અરે અર્જુન ! આ ધાણી ક્યાંથી ?”

અર્જુન શરમાઈ ગયા. તે કહે : “અહીં એક પરબ હતું ત્યાંથી મેં પાણી પીધું ને સદાવ્રતની ધાણી લીધી. ”

“પણ મેં તમને આ કૂંડાળા બહાર નીકળવાની રામદુવાઈ આપી હતી ને ? ન પાળી શક્યા ?

તમે શું પાળતા હતા? એ તો પેલો વાણિયો જ પાળે. રંગ છે એને !”

અર્જુન કહે : “ મહારાજ ! મને એ વાણિયો દેખાડો. ”

બંને ઊપડયા. આવ્યા વાણિયાને ઘેર. વાણિયો સામો દોડ્યો. આસન પાથરી બેસાડ્યા; પૂજ કરીને ભિક્ષા લેવા વીનવ્યા. બંનેએ ભિક્ષા લેવાની હા કહી. બંને બહેનોએ રાંધવાનું શરૂ કર્યું.

વાણિયાને નીમ હતું; એની સ્ત્રીઓના હાથનું ન ખવાય. એટલે એ કહે. “ રસોઈ થાય એટલે મહારાજને જમાડી દેજે. ”

એમ કહી વાણિયો દુકાને ગયો. રસોઈ તૈયાર થઈ. વાણિયણ કહે : “ મહારાજ, જમવા પધારો ! ”

ભગવાન કહે : તમારા ઘરવાળા ક્યારે આવશે ? એના વિના અમે નહિ જમીએ. ”

વાણિયણ કહે : “ એ તો બહુ મોડા આવશે. તમે જમી લ્યો. ”

ભગવાન કહે : “ના અમે એકલા નહિ જમીએ. એને તેડવા મોકલો. શેઠ આવે એટલે સાથે જમશું.”

વાણિયણે માણસ મોકલ્યું ને કહેવરાવ્યું : “મહારાજે તો હઠ લીધી છે કે તમે સાથે જમવા બેસો તોજ જમીએ.”

વાણિયો ઘેર આવ્યો. ભગવાનને ઘણા વીનવ્યા પણ એ એક ટળીને બે ન થયા.

વાણિયો મનમાં મૂંઝાયો. “હવે શું થાય, બાઈના હાથની રસોઈ ખાવાની તો પ્રતિજ્ઞા છે. જમું તો રામદુવાઈ ખોટી થાય, ને ન જમું તો સાધુ ભૂખ્યા રહે.”

વાણિયો કહે : “ઊભા રહો, મહારાજ, ઉપરથી અથાણું કાઢી આવું. પછી આપણે જમવા બેસીએ.”

એમ કહી વાણિયો ઉપર ગયો, ને ત્યાં ગળાફાંસો ખાઈ મરી ગયો. ઘણી વાર થઈ એટલે

વાણિયણ કહે : “ હજી કેમ ન આવ્યા ? લાવ હું જાઉં.”

ઉપર જઈને જુએ તો વાણિયો મરી ગયેલો ! તે તો જાણતી જ હતી કે શા માટે મરી ગયો. તરત જ તેણે પણ ગળાફાંસો ખાધો અને એ પણ મરી ગઈ.

થોડી વારે બીજાને વિચાર થયો : “એક જણાને વાર લાગી. છે શું ? લાવ, હું જાઉં.” ઉપર જઈને જુએ તો એકને મરેલાં દીઠાં. તે કહે : “અરરર ! ખંને જણાં મરી ગયાં. હવે મારે જીવીને શું કરવું છે ?” એણે પણ ગળાફાંસો ખાધો.

થોડી વારે અર્જુન કહે : “મહારાજ ! આ શું ? જે જાય છે તે પાછાં આવતાં જ નથી ?”

ભગવાન કહે, “ચાલો, ત્યારે આપણે ઉપર જઈએ.” ઉપર જઈને જુએ તો ત્રણે જણાં લટકે ! અર્જુન તો આ જોઈ આભો જ ખની ગયો.

પછી ભગવાને પધાંને જીવતાં કર્યાં, અને વાણિ-

યાને કહ્યું : “વાણિયા ! તમને ત્રણેને ધન્યવાદ છે ! જીવ કાઢ્યો પણ ટેક ન જવા દીધી. હવે તમારો ત્રણેનો નવો જન્મ છે. તમારી રામદુવાઈ ટાળી ગઈ છે, માટે હવે સુખથી રહેજો.”

એમ કહી બંને અંતર્ધાન થઈ ગયા. પછી વાણિયો અને તેની બંને સ્ત્રીઓ સુખથી રહેવા લાગ્યાં.

બ્રાહ્મણ

એક બ્રાહ્મણ હતો. તે બહુ જ ગરીબ હતો. ઘરમાં એક દિવસનું ખાવાનું ન મળે. કોઈ કોઈ વાર તો સાવ ભૂખ્યા જ રહેવું પડે.

એક વાર બ્રાહ્મણીએ કહ્યું; “ તમે કાંઈક કામ ધંધો કરો તો સાફ. આમ ભૂખ્યા તે ક્યાં સુધી રહેવાય? અહીં નહિ તો ક્યાંક બીજે ગામ જાઓ.”

બ્રાહ્મણ કહે, “ ઠીક, ” એમ કહીને એતો ચાલ્યો. ચાલતાં ચાલતાં રસ્તામાં એક મહાદેવનું દેવળ આવ્યું. બ્રાહ્મણ વિસામો ખાવા ત્યાં જઈને બેઠો.

દેવળમાં શંકર ને પાર્વતીજી સોગંઠે રમે. રમી રહ્યાં એટલે પાર્વતીજીએ બ્રાહ્મણને પૂછ્યું; “ કહો મહારાજ, કોણ જીત્યું ને કોણ હાર્યું? ”

બ્રાહ્મણે વિચાર કર્યો કે હવે શું કહેવું ? જત્યા હતા તો શંકર. પણ પાર્વતીજીને ખુશી કરવા બ્રાહ્મણે કહ્યું; “ માતાજી, તમે જત્યા ને શંકર હાર્યા. ”

આ સાંભળી પાર્વતી ખુશી થયા ને કાન-માંથી ઝાલ કાઢી બ્રાહ્મણને આપી. ઝાલ હીરા માણેકે જડેલી હતી. એ તો પાર્વતીજીએ પહેરેલી ઝાલ ! એમાં શું ખામી હોય ?

બ્રાહ્મણ ઝાલ લઈ ખુશી થતો થતો ઘર તરફ વળ્યો.

બ્રાહ્મણ મનમાં વિચારે છે કે આ ઝાલમાંથી તો એટલું નાણું આવશે કે મારી બે ત્રણ પેઢી સુધી ખૂટશે નહિ. મારી સ્ત્રી તો ઝાલ બેઈ રાજી રાજીના રૈડ થઈ જશે.

રસ્તામાં એક નદી આવી. બ્રાહ્મણને તરશ લાગી હતી એટલે પાણી પીવા ગયો. એક હાથની મુઠ્ઠીમાં ઝાલ રાખી, બ્રાહ્મણ ખોખે ખોખે પાણી પીવા લાગ્યો; અને અચાનક બ્રાહ્મણના હાથમાંથી ઝાલ પાણીમાં પડી ગઈ. એક માછલું તે ગળી ગયું.

બ્રાહ્મણ તો બિચારો નિરાશ થઈ ગયો. ઘેર ગયો ત્યાં તો તેની સ્ત્રીએ પૂછ્યું, “કાં કાંઈ લાવ્યા?”

બ્રાહ્મણ કહે, “એક એવી સરસ ઝાલ લાવ્યો હતો કે તે બાળી હોત તો ખુશી થઈ જત. પણ પાણી પીવા ગયો, ત્યાં નદીમાં પડી ગઈ.”

બ્રાહ્મણી કહે, “ધ્યાન રાખીએને! હાથમાં શું કામ રાખી? ઘોતિયાને છેડે બાંધી હોત તો ન પડી જત.”

બ્રાહ્મણ તો પાછો બીજો દિવસે દેવળમાં જઈ બેઠો. શંકર પાર્વતી રમતાં હતાં. રમી રહ્યાં એટલે પાર્વતીએ પૂછ્યું, “કહો મહારાજ, કોણ જીત્યું ને કોણ હાર્યું?”

બ્રાહ્મણ કહે, “માતાજી, તમે જીત્યાં ને શંકર હાર્યા.”

પાર્વતીજીએ આજે બ્રાહ્મણને પાંચ રત્ન આપ્યાં. બ્રાહ્મણ રત્ન લઈ ઘેર આવ્યો. બ્રાહ્મણી પાણી ભરવા ગયેલી, એટલે ચૂલા પાસે એક છાલિયામાં રત્ન મૂકી બ્રાહ્મણ બ્રાહ્મણીની વાટ જોવા લાગ્યો.

ત્યાં એક પડોશણુ દેવતા લેવા આવી. ચૂલા આગળ જઈ દેવતા લઈ પાછી વળે ત્યાં છાલિયામાં પડેલાં રત્નો તેણે જોયાં. પડોશણુ રત્ન ઉપાડી ચાલતી થઈ.

બ્રાહ્મણી આવી એટલે બ્રાહ્મણુ તો હરખાતો હરખાતો ઘરમાં ગયો ને જ્યાં રત્ન દેખાડવા જાય ત્યાં રત્ન ન મળે ! બિચારો નિરાશ થઈ ગયો.

બ્રાહ્મણી કહે, “ કાં ? હમણું તો હરખમાં લાગતા હતા ને ઘડીકમાં કેમ મોઢું પડી ગયું ? ”

બ્રાહ્મણુ કહે, “ તું માનીશ નહિ. મેં પાંચ રત્ન લાવીને હમણું જ છાલિયામાં મૂક્યાં હતાં. ઘડીકવારમાં ક્યાં ગયાં હશે ? ”

વળી ત્રીજે દિવસે બ્રાહ્મણુ દેવળમાં જઈને બેઠો. પાર્વતીજીને લાગ્યું કે બ્રાહ્મણુને લોભ લાગ્યો છે.

શંકર પાર્વતી રમવા બેઠાં. રમી રહ્યાં એટલે પાર્વતીએ પૂછ્યું, “ કહેા, મહારાજ, કોણુ જીત્યું ને કોણુ હાર્યું ? ”

બ્રાહ્મણ કહે, “માતાજી, તમે જીત્યાં ને શંકર હાર્યા.”

પાર્વતીજીએ આજે ડોકમાંથી નવલખો હાર કાઢી બ્રાહ્મણને આપ્યો. બ્રાહ્મણનો હરખ તો ક્યાંઈ માતો નથી. હરખાતો હરખાતો ચાલ્યો જાય છે, ત્યાં એક સમજીએ ઝડપ મારી ને હાર લઈ લીધો. બ્રાહ્મણ બેઠું રહ્યો ને સમજી હાર લઈ અદ્ધર ઊડી ગઈ. બ્રાહ્મણ વીલે મોઢે ઘેર આવ્યો.

બ્રાહ્મણી કહે, “કાં શું લાવ્યા ?”

બ્રાહ્મણ કહે, “આજ તો એવો સરસ હાર લાવ્યો હતો. પણ રસ્તામાં સમજી ઉપાડી ગઈ.”

બ્રાહ્મણી કહે, “મને તો લાગે છે કે તમે મને ખોટું ખોટું સમજાવો છો. રોજ ઊઠીને કોક લઈ જાય છે.”

વળી ચોથે દિવસે બ્રાહ્મણ દેવળમાં ગયો.

પાર્વતીજી કહે, “મહારાજ, કેમ આવ્યા ?”

બ્રાહ્મણ કહે, “માતાજી, તમે રોજ કાંઈ ને કાંઈ આપો છો પણ મારા નસીબમાં નહિ હોય એટલે

રહેતું નથી. તમે ઝાલ આપી તે પાણીમાં પડી ગઈ. રત્ન આખ્યાં હતાં તે ઘેરથી કોઈ ઉઠાવી ગયું. હાર સમજી લઈ ગઈ. હું તો બિખારીનો બિખારી રહ્યો.

આજે પાર્વતીજીએ, એક પોલી લાકડીમાં હીરા-માણેક ભરી બ્રાહ્મણને આખ્યાં ને કહ્યું, “લ્યો, મહારાજ, આ લાકડી કોઈ નહિ લઈ જાય.”

બ્રાહ્મણ લાકડી લઈ ચાલી નીકળ્યો. આઘેરોક જાય ત્યાં ગાયુંનું ઘણું મળ્યું. ગાયું આડી અવળી વીખરાઈ જતી હતી. ગોવાળ આજ લાકડી ભૂલી ગયો હતો. બ્રાહ્મણની પાસે લાકડી જોઈ ગોવાળે કહ્યું, “કાકા, તમારી લાકડી દેજો તો. સાંજે ઘેર આવીને આપી જઈશ.”

બ્રાહ્મણ વિચારમાં પડી ગયો. રત્ન ભરેલી લાકડી કેમ અપાય ! પણ ત્યાં તો ગોવાળે બ્રાહ્મણના હાથમાંથી લાકડી ખેંચી લીધી ને કહ્યું, “એમાં તે શું વિચાર કરો છો ? લાકડીના વસ્તારમાં. ભલા માણસ ઘેર આવીને આપી જઈશ.” એમ કહી ગોવાળ ચાલતો થયો. બ્રાહ્મણથી કાંઈ બોલાયું નહિ.

બ્રાહ્મણે ઘેર આવી બ્રાહ્મણીને વાત કરી.

બ્રાહ્મણી કહે, “તમે કાંઈ લાવતા જ નથી. રોજ કોઈક લઈ જાય એ હું માનું નહિ તો. મને સમજવો છે તે હું કાંઈ છાકરું નથી.”

બ્રાહ્મણ બિચારો ક્યાં સાચ કાઢે ? એનું કોણ માને ?

પાંચમે દિવસે વળી બ્રાહ્મણ દેવળમાં જઈ બેઠો. શંકર પાર્વતી રમી રહ્યાં. પાર્વતીએ હંમેશની જેમ પૂછ્યું, “કહો, મહારાજ, કોણ જીત્યું ને કોણ હાર્યું ?”

બ્રાહ્મણને વિચાર થયો કે લાવને આજ તો શંકર જીત્યા એમ કહું. પાર્વતીજી રોજ આપે છે તે કોઈ નહિ ને કોઈ લઈ જાય છે ને નાહકનું ખાટું ખાલવું પડે છે. જીતે છે તો શંકર.

બ્રાહ્મણ કહે, “માતાજી, તમે હાર્યાં ને શંકર જીત્યા.”

શંકર ખડખડ હસવા લાગ્યા. શંકર કહે, “એલા બ્રાહ્મણ, મારી પાસે કાંઈ નથી તે હું

આપું. પાર્વતીજી તો લક્ષ્મીનો અવતાર ગણાય. એની પાસે બધું હોય. મારી પાસે તો આ વિભૂતિના ગોળા છે. ”

પાર્વતીને બ્રાહ્મણની દયા આવી. તે કહે, “એમ ન થાય. બિચારાને કાંઈક તો આપો. હું આપું છું એ તો એની પાસે રહેતું નથી. ”

બ્રાહ્મણ કહે, “હા, માતાજી, લાકડીએ ગોવાળ લઈ ગયો. ”

શંકરે જટા છોડી. જટામાંથી બે દોકડા નીકળ્યા. તે બ્રાહ્મણને આપ્યા ને કહ્યું, “લે, આ દોકડાનું ગામમાં પેસતાં જે પહેલું મળે તે લેજે.”

બ્રાહ્મણ તો દોકડા લઈ ચાલ્યો. મનમાં તો એમ થાય છે કે અરેરે! શંકરે તો કાંઈ આપ્યું નહિ, બે દોકડા જ આપ્યા.

દોકડા લઈને દરવાજામાં પગ મૂકે છે ત્યાં માછલાં વેચવાવાળો મળ્યો. બ્રાહ્મણ મૂંઝાયો.

“હવે શું કરું? માછલાં લઉં? મારાથી માછલાં લેવાય? પણ શંકરે તો જે પહેલું મળે તે લેવાનું કહ્યું છે. માટે લેવા દે.”

બ્રાહ્મણે માછલાંવાળાને પૂછ્યું : “ભાઈ, અ માછલાંનું શું લેવું ?”

માછીમારે એક માછલું દેખાડી કહ્યું : “અ માછલાના બે દોકડા.”

બ્રાહ્મણે માછલું લીધું ને ઘેર આવ્યો. ઘેઃ આવી બ્રાહ્મણીને કહે, “આજ તો શંકરે જે દોકડા આપ્યા હતા ને બે દોકડાનું જે પહેલુ સામું મળે તે લેવાનું કહ્યું હતું. એટલે મેં તે માછલું આણ્યું.”

બ્રાહ્મણી કહે, “અરરર ! આપણાં બ્રાહ્મણન ધરમાં માછલું ? આપણે એને શું કરીએ ? નાખ દો ખોરડા ઉપર.”

બ્રાહ્મણે માછલું ખોરડા ઉપર નાખી દીધું એક કાગડો આવી માછલું ઠાલવા મંડ્યો. ત્ય તો ખડીંગ કરતું કાંઈક હેઠે પડ્યું. બ્રાહ્મ આવીને જુએ ત્યાં તો જાલ ! બ્રાહ્મણ હરખમ ને હરખમાં બોલી ઊઠ્યો : “જાલ, જાલ, જાલ.”

બ્રાહ્મણી આવીને જુએ તો સાચે જ જાલ હતી

બ્રાહ્મણે કહ્યું, “આ માછલું જ ઝાલ ગળી ગયું હશે. આ જ ઝાલ મને પાર્વતીજીએ આપી હતી.”

પડોશણને કાને ‘ઝાલ, ઝાલ, ઝાલ,’ અવાજ ગયો. એને લાગ્યું કે હું રત્ન લઈ આવી છું, તેની આજે બ્રાહ્મણને ખબર પડી ગઈ છે. એટલે મને ઝાલવાનું-પકડવાનું-કહેતા હશે. એતો ખેડીતી ખેડીતી આવીને ખોલી, “લે ભાઈ, તારાં રત્ન, મને પકડીશ નહિ, હું ફજેત થઈશ.”

બ્રાહ્મણ કહે, “આ પણ ઠીક થયું. આપણે તો ઝાલની વાત કરતાં હતાં ત્યાં પડોશણ એની મેળે રત્ન આપી ગઈ. હા, એ દેવતા લેવા આવી હતી ત્યારે લઈ ગઈ હશે.”

બ્રાહ્મણીને થયું કે વાત તો સાચી કરતા હશે- હું જ ખોટું માનતી હતી.

ત્રણ ચાર દિવસ પછી બ્રાહ્મણ સવારે દાતણ કરવા બેઠો છે. ત્યાં ફળિયાના લીમડા ઉપર કાંઈક ચળકતું જોયું. લીમડા ઉપર ચડીને જીએ તો હાર !

બ્રાહ્મણ તો ખૂબ પૈસાવાળો થઈ ગયો. મોટાં

હવેલી જેવાં ઘર ચણાવ્યાં. વાસ્તુ કરવા વિદ્વાન
પ્રાહ્મણેને બોલાવ્યા. ધામધૂમથી વાસ્તુ કર્યું. આખા
ગામનો ધૂમાડો બંધ કર્યો. ઝાંપે ચોખા મૂક્યા.

ગોવાળને ખબર પડી કે પ્રાહ્મણે ત્યાં વાસ્તુ
છે. એને મનમાં થયું લાવને એની લાકડી પડી
છે તે આપતો આવું ને આંટો મારતો આવું.
કાંઈક ખાવાનું મળે તો.

પ્રાહ્મણે ઘેર જઈ ગોવાળે કહ્યું; “કાકા, અ
તમારી લાકડી. હું તો ભૂલી જ ગયો હતો. આજે
સાંભર્યું તે કીધું લાવને આપી આવું.”

પ્રાહ્મણ કહે, “બહુ સાફ કર્યું. ભાઈ, ભલે
આવ્યો. મને તો લાકડી સાંભરતીયે નહોતી.”

પ્રાહ્મણે પ્રાહ્મણીને કહ્યું, “સાંભળ્યું કે !
તાસ ભરીને લાડવા લાવજે. આપણો જૂનો ગોવાળ
છે, એને આપવા છે. ”

ભરવાડને મનમાં થયું કે આપણું કામ તે
પાકી ગયું. આવ્યા તો લાડવા મળ્યા.

પ્રાહ્મણને તો ખબર જ હતી કે લાડવા કરતાં
લાકડીની કિંમત અમૂલ્ય છે.

નસીબ ઊઘડ્યું, ત્યારે બધું એનો મેળેજ
આવી મળ્યું.

સ મા તે

શિ શુ સા હિ ત્ય મા ળા

સંપાદક : વજુભાઈ દવે

બાળવર્ગથી તે ધોરણ ચોથા સુધીના બાળકો વાંચી
શકે તેવા શાસ્ત્રીય પદ્ધતિથી લખાએલાં પુસ્તકો.

રઘુરાજ અને બીજી વાતો	મોંધીબિન
આલાબાયર અને બીજી વાતો	મોંધીબિન
કેસરીસિંહ	મોંધીબિન
અમથારામ	રોમાભાઈ ભાવસાર
નવી ઇસપનીતિ	(ગજુભાઈ)
નાના હતા ત્યારે	રોમાભાઈ ભાવસાર
કેમ રહેવાય	(ગજુભાઈ)
કુલોની સુગંધ	(ગજુભાઈ)
આપણી વનસ્પતિઓ	(ગજુભાઈ)
૧૯૩૦ની લડાઈ	રામભાઈ પાડક
વાર્તા ગુચ્છ	(ગિરીરામભાઈ)
અમારું પતંગીયું	વજુભાઈ દવે
પુંડરીકનાં બાલગીતો	પુંડરીક
આપણું ગામ	વજુભાઈ દવે
વાર્તા મંજરી	રોમાભાઈ પટેલ
આરોટના ડિબાણા	ગુલાબસિંહ
શ્રમજીવીઓ	મથક
૩૫ સુંદરી	મંદ્રાભાઈ ભટ્ટ
ફરવા જતાં	કનારાકર જોશી

મળવાનું સ્થળ :

જે. એ. દ. ત. લ. ક. શી. એ. નં. સ. નં. સ.
અમ્પાયર બીરોગ. હોન'બી રોડ, મું. બા. ઘ.

